

MADRID – GIJON – MADRID 2009.

I 2005 deltog vi 6 danskere i 1. udgaven af motionscykelløbet Madrid Gijon Madrid (MGM), på 1220 km. – et løb fuldstændig i samme stil som det langt mere kendte cykelløb Paris Brest Paris, på 1200 km. I alt stillede der ca. 125 ryttere op til start i 2005, og blandt disse fuldførte 4 danskere løbet i 2005.

Erfaringerne fra 2005 var følgende:

1. Enorme temperaturforskelle døgnet igennem, svingende fra + 50 grader i solen, midt eftermiddag, til + 5 grader ved daggry.
2. Meget mangelfuld forplejning på depoterne, (ingen mulighed for tilkøb af morgenmad og meget tilfældige bademuligheder).
3. Sproglige vanskeligheder, idet meget få spanioler taler engelsk, udenfor storbyerne.

Belært af erfaringerne fra 2005 og med løfte fra arrangørerne om endnu bedre faciliteter i 2009, var vi igen 4 danskere, (Finn Bjerg Olesen, Jørgen Juul Andersen, Jesper Ahrenholt og Mogens Klitgaard Nielsen), der stillede op i 2. udgaven af MGM i dagene fra 18. – 22. august 2009. Der var tilmeldt ca. 175 ryttere og vi havde hjemmefra planlagt turen således.

Så er det lige før det går løs

1. Etape	468 km.	herefter overnatning på hotel i Riano.
2. Etape	321 km.	herefter overnatning på kontroldepot i Cistierna.
3. Etape	271 km.	herefter overnatning på kontroldepot i Ayllon.
4. Etape	162 km.	

Imidlertid viste det sig at arrangørerne ikke kunne leve op til forventningerne om bedre faciliteter – krisen har også nået Spanien – i hvert fald var der ikke penge til maling af vejretninger på asfalten, fremstilling af skilte der viste cykelretninger, transport af skiftetøj frem til depot, men mere herom senere – nu følger beretningen om selve løbet set med en udgået cykelrytters øjne.

Ne pas le route.

Vi blev placeret i startgruppe 1 og kl. 22.00 tirsdag aften blev vi fulgt ud af Algete, der ligger 15 km. nordøst for Madrid, med motorcykeleskorte. Vi kørte på meget ujævn asfalt - læs hullede veje, og efter ca. 15 km. rev Mogens´ forlygte sig løs, og lænede sig så faretruende op af forhjulet, at vi var nødt til at stoppe og udbedre skaden. – Vi gjorde et kort ophold og fik udbedret skaden, men flokken vi fulgtes med, var pist forsvundet i den mørke spanske nat. Her begik vi første fejl. Vi

troede at vi kunne indhente flokken igen, så kæden kom op på den store klinge og så gik det ellers derud af i natten. Vi holdt øje med vejafmærkninger, men så ingen, så det måtte jo bare være lige ud, troede vi.....

Vi følte selv på et tidspunkt at vi havde kørt længe – uden at nogen indhentede os og uden at vi indhentede nogen fra flokken foran.. Pludselig blev vi overhalet af en motorcykelbetjent, der blinkede med lygterne, og så var vi glade igen. Men 4 – 5 km. fremme stod samme cykelbetjent imidlertid i vejsiden og råbet os an på fransk – **ne pas le route.**

Vi var kørt forkert forklarede han os, og vi skulle vende om, - så ville han føre os tilbage på ruten. Vi kørte så små 18 km. tilbage til en rundkørsel, hvor de øvrige var drejet til højre. Da vi kom til rundkørslen stod der en civilklædt spanioler i rundkørslen og viftede ivrigt med armene. Havde vi overset ham tidligere – nej ...

Han havde helt sikkert stået der da 1. hold kom kørende, og så måtte han have tænkt, at han lige kunne nape en lille pause inden næste hold kom – og han har givetvis set os komme tæskende forbi og har så måttet tilkalde en motorcykelbetjent for at få os stoppet inden vi nåede Biscayen.

Nå – vi kom tilbage på ruten og var helt sikkert nu sidste 4 mand på vejen. Vi skulle køre en rum tid alene og vi havde brændt 35 km. af til ingen nytte, så der var ikke nogen der sagde ret meget – fin start ellers..

Vi havde vores vejbeskrivelse at holde os til, så nu blev det lige pludselig til nat orienteringsløb på cykel. Glade blev vi da vi nåede første kontrol og stempelsted kl. 02.15, da der stadigvæk var ryttere i området.

Vi lagde os nu på hjul af de mere lokalt kendte ryttere, og det gik fint de første 20 km., så sprang Jørgens nye kæde i et gear-skift – Nyt ophold, hvor vi heldigvis fik hurtig hjælp fra en service bil. Vi var igen alene på vejen, 3 af os, fordi Jesper havde siddet som en anden Lance Armstrong oppe

foran i gruppen og havde ikke bemærket at vi havde fået defekt, så han sad og ventede på os på næste depot, og troede at han blot havde kørt rigtig stærkt.

Morgenmad på 2. depot

Det var nu blevet lyst og humøret var blevet bedre. Vi havde fået kaffe og spansk sandkage og det egentlig ganske fint. Vi havde ikke længere store problemer med at finde vej, og med lokomotivet fra Salling, (Finn Olesen) i front

begyndte vi ganske langsomt at indhente noget af den tabte tid.

Radio Madrid.

Vi kom i flere omgange til at følges med et spansk hold anført af ” Radio Madrid ” – en elegant og sprudlende spanioler, som vi har mødt ved flere andre cykelløb rundt i Europa – altid holdkaptajn og med fløjte i munden, og ingen kvinde undgår en frisk bemærkning når denne spanske charmør gør sin entre – det er jo de samme nomader man møder på disse løb.

Vi kørte gennem området hvor Riocha-vinen fremstilles – kun ganske få byer i denne provins, hvor solen bager ubarmhjerteligt.

Vi kom hen på eftermiddagen frem til byen Fromista, som er en af hovedbyerne på pilgrimsruten fra Frankrig til Santiago i Spanien, og igen så vi flokke af pilgrimme komme vandrende på de dertil indrettede ruter – et imponerende skue.

Vi kom til byen Cistierna kl. ca. 21.30, hvor vi formedelst 40 euro havde bestukket en chauffør fra en følgebil fra et andet hold, til også at medbringe vores skiftetøj. Vi fik et bad og fik skiftet tøj, og med medbragt morgenmad på ryggen kørte vi ca. 35 km. yderligere til byen Riano, hvor vi skulle sove på hotel, og eftersom vi skulle køre tidligt næste morgen, måtte vi jo selv medbringe morgenmaden.

Ankom til hotellet kl. ca. 00.30 og fik anvist vores værelser, og her sov vi så indtil kl. 05.30 næste morgen, hvor vi i hotellets foyer indtog vores medbragte morgenmad, inden turen gik videre mod

Gijon. Forude ventede en lang nedkørsel på ca. 45 km. til byen Cangas de Onis, som var næstsidste kontrolpunkt inden vendepunktet i Gijon.

Vi nåede Gijon ved Atlanterhavet kl. ca. 14.00 og sammen med Radio Madrid, påbegyndte vi, efter et lille måltid i byen, hjemvejen mod Madrid (Algete). Der var nogle kraftige bakker som skulle forceres og vi havde ligeledes en større opkørsel efter Cangas, som skulle forceres i mørke, inden vi ville komme

Radio Madrid – oplagt som altid

Udsmykning foran hotellet i Riano

tilbage til Cistierna, hvor vi havde planlagt at sove.

I Gijon begyndte regnen, og den varede ved i ca. 6 – 8 timer, men vi undgik punkteringer, og nåede frem til Cangas de Onis, hvor vi spiste, inden vi påbegyndte opstigningen på de ca. 45 kilometer. For Mogens vedkommende var der nu begyndt at indtræde problemer med at forcere stigningerne, idet han ikke længere kunne indtage tilstrækkelig føde og væske, hvilket senere skulle vise sig at blive enden på turen for hans vedkommende, men op kom vi, og Finn var kørt i forvejen. Vi nåede Cistierna ca. 02.00, hvortil Finn var ankommet godt 2 timer forinden. Vi fik et bad og fik skiftet tøj igen, - men håndklæder var der ingen af, og skulle så have anvist hvor vi skulle sove. Alle sovepladser var imidlertid optaget, så vi blev henvist til at sove på et betongulv uden tæpper, hvilket gav sig udslag i nogle knubbede bemærkninger, fra en flok trætte danskere, men lige lidt hjalp det.

Den første halve time forsøgte jeg at sove på en bænk uden armlæn, blot for at undgå at sove direkte på betongulvet. Det gik imidlertid galt da jeg ville vende mig og faldt ned på betongulvet. Jeg forsøgte at sove på gulvet, men kunne kun holde varmen i ca. lige så lang tid som det tager at drikke en kold øl på en varm sommerdag. Når så samtidig der ligger 50 andre ryttere i samme rum, der prutter, snorker og hvor medbragte mobiltelefoner holder styr på hvornår de enkelte ryttere skal vækkes igen, så er al håb om søvn ude, uanset hvor træt man er.

Til sidst opgav vi og ved 06.00 tiden sad vi samlet i et omklædningsrum og fortærede vores medbragte morgenmad, hvorefter vi kørte videre – Behøver jeg at nævne at depotet også var udgået for mad og drikkevarer.

Af selve indbydelsen til løbet fremgik følgende beskrivelse af depotet i Cistierna- frit oversat fra spansk, - ” **Vores ven og kollega Leon Eduardo er ansvarlig for forvaltningen af dette kontrolpunkt og henvisninger til mig, som jeg tror, det vil overstige forventningerne ”**

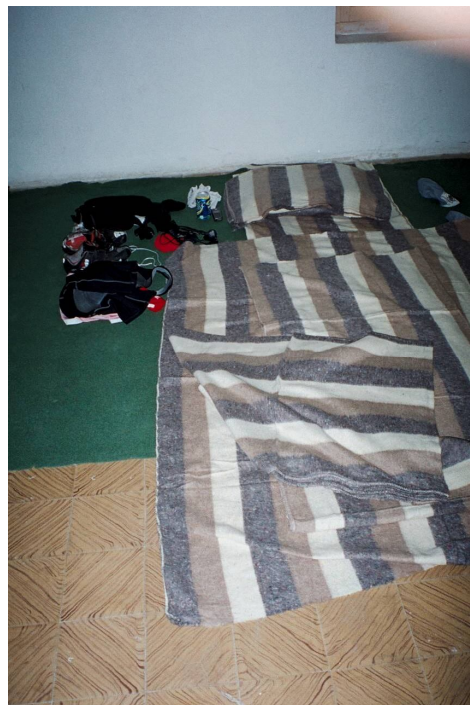
Det er mig her en uge efter stadig komplet uforståeligt at det ikke ville være muligt at få fremskaffet eksempelvis 50 tæpper / madrasser fra en beredskabsinstitution, idet der var masser af plads i sovebygningen.

Vi var nu startet på 3. etape og forude ventede en meget kuperet terræn de første 30 kilometer, og solen stod fra morgenstunden parat til at grille os. Vores fødder kogte så meget at vi badede dem i de lokale fontæner, til stor forundring fra de lokale indbyggere, der fra skyggefulde pladser tilså disse vikingers mærkelige opførsel.

Vi havde nu hen ved 17- tiden kørt ca. 1000 km., og havde reelt sovet i 5 – 6 timer. Jeg var på det tidspunkt afklaret med ikke at fortsætte i løbet og valgte at stå af i byen, hvor der var kontroldepot. Det at udgå af et løb, hvor der blot mangler 200 km., er en svær beslutning at træffe, og sluge – dels fordi der er lagt et stort træningsarbejde forud herfor, men også fordi vi altid cykler som et hold, hvilket i praksis betyder at vi bakker hinanden 100 % op – vi kører ud samlet og vi kører hjem

samlet. Fakta var imidlertid, at jeg var brugt op, og at de andre 3 ikke ville være i stand til at fuldføre løbet indenfor tidsgrænsen, hvis jeg skulle ” trækkes ” hjem, blandt andet over en knold på 1.460 meter.

Så vi skiltes som gode venner i byen Torteles de Esgueda, og Finn, Jørgen og Jesper fortsatte de 80 kilometer til næste depot, hvor de overnattede i luxuriøse omgivelser, med rene madrasser, hovedpuder og tæpper, og kl. 11.20 den følgende dag stemplede de ind i Algete og havde fuldført løbet i ca. 85 timer. Undervejs var Jørgen uopmærksom et kort øjeblik, hvor han på cyklen vendte sig om for at lyne cykeltasken, samtidig med at han cyklede stille videre. Det gør man ikke straffet på de ujævne spanske veje – pludselig lå Jørgen på vejen og havde slået hul i hjelmen, og blødte fra næse og mund. Et par tililende spanioler fik vasket blodet væk og lappet Jørgen sammen, så udover at være eneste dansker der har gennemført MGM 2 gange, har Jørgen også fået et lille minde på næsen, om turen til Spanien.

Spansk sengeleje på gulvet

” For you today – for me tomorrow”.

Efter at have orienteret familien i Danmark om exit fra løbet sov jeg i 4 timer i kontroldepotet i Torteles. Herefter bestod opgaven i at finde ud af hvordan turen tilbage til Algete skulle foregå. Ingen talte engelsk, men jeg fandt ud af at jeg var havnet i en mindre by, uden busser og taxa. Jeg kunne sove videre, til næste morgen, i en nærliggende sovesal, hvor der var toiletter og tæpper, men ikke bad. Jeg fik en aftale i stand om at møde op i kontroldepotet næste morgen kl. 8.00 hvor der ville være mulighed for at købe kaffe og sandkage, og skulle så cykle 34 kilometer til den næste større by, Aranda de Duero, hvorfra der gik bus til Madrid.

Næste morgen indfandt jeg mig på depotet kl. 8.00 og fik kaffe, og så indtraf turens højdepunkt, for ind på cafeen kom 2 unge fyre på 24 år, der også skulle have kaffe. Den ene med en lille kanin i bur. De kontaktede rengøringsdamen, som også betjente kaffemaskinen, og snart gik snakken om ham rytteren der sad og drak kaffe ved siden af. Kort tid efter henvendte de sig og spurgte på spansk / engelsk og med fagter, om jeg skulle cykle eller køre til Aranda de Duero.

Jeg fik dem forklaret at jeg skulle cykle, hvor efter de tilbød at køre mig i stedet. Jeg takkede ja til tilbuddet og vi skilte min cykel af. Den anden fyr hentede en ældre, bulet hvid Opel Omega og cyklen kom i bagagerummet. Kaninen og jeg kom om på bagsædet og så gik det ellers ud af landevejen med nedrullede vinduer og Black Sabbath drønende fra CD-afspilleren. Umiddelbart inden vi kørte, havde gutterne et heftigt skænderi med en 3. person, som givetvis ejede en andel af Omegaen. Han havde tilsyneladende også planer med bilen på samme tid, og jeg indgik ikke i disse kunne jeg forstå. Men det blev som mine to venner ønskede det, og snart var vi på vej mod Aranda de Duero. På vejen vendte vi emner som Michael Laudrup, Riocha-vin og rivaliseringen mellem Barcelona og Real Madrid, på gebrokket engelsk. Det viste sig at den ene havde en kæreste i

Aranda, og hun stødte til os på en cafe i Aranda, fordi medens vi kørte spurgte de mig om ikke jeg var sulten, hvilet jeg kun kunne bekræfte. Så de sagde ” **First eat – then bus** ”, og sådan blev det.

Vi spiste tortillas og drak øl, og jeg mente kun at det var rimeligt at jeg betalte for benzin og mad, men det var helt umuligt at få lov til. De ville gerne udvise gæstfrihed – ” **For you today – for me tomorrow** ”, sagde de. Ganske tankevækkende. De havde reelt intet at give af, men gav alligevel alt hvad de havde. De kørte mig til bussen, og hjalp med at købe billet til mig og min cykel, hvor efter de drog bort i Omegaen, og jeg var en stor personlig oplevelse rigere.

Mine 2 redningsmænd fra Torteles

Behøver jeg at fortælle, at da bussen stoppede i en stor underjordisk rutebilstation i en forstad til Madrid, mødte jeg en spanioler, som tilfældigvis havde arbejdet et år i Thisted for 2 år siden. Han hjalp mig, som det mest naturlige, gennem metroen og videre til busstationen i det centrale Madrid. Jeg kom med den lokale bus til Algete, hvor jeg straks mødte mine glade holdkammerater, der i mellemtiden var kommet i mål. Sådan endte historien lykkeligt for os alle.

Et træt lokomotiv fra Salling napper en velfortjent lur